

Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci

Vyprávění Poutníka o blahodárném působení Ježíšovy modlitby – Selská dívka

Jednou zjara jsem přišel do jedné vesnice a zastavil jsem se u kněze. Byl to dobrý člověk, žil sám. Pobyl jsem u něho tři dny. Když si mě tehdy prohlédl, řekl mi: Zůstaň u mě, dám ti plat. Potřebuji svědomitého člověka. Viděl jsi, že vedle starého dřevěného kostela stavíme nový, kamenný. Nemohu najít spolehlivého člověka, který by dohlížel na dělníky, seděl by v kapli a vybíral dary na stavbu. Vidím, že ty by ses k tomu hodil, mohl bys žít pěkně podle svého, seděl bys sám v kapli a modlil se k Bohu. Je tam i osamocená komůrka pro hlídače. Zůstaň, prosím tě, aspoň do té doby, než bude kostel dokončen.

Dlouho jsem odmítal, ale po snažné prosbě kněze jsem musel souhlasit. Tak jsem zůstal přes léto až do podzimu. Žil jsem tedy v kapli. Zpočátku jsem se nerušeně věnoval modlitbě. Ale do kaple, zvláště ve sváteční dny, přicházelo mnoho lidí, někteří pomodlit se, někteří okounět a někteří ukrást něco z pokladničky. A když mě někteří z příchozích viděli číst bibli nebo Dobrotoljubije, zavedli se mnou řeč, nebo mě žádali, abych jim něco přečetl.

Po čase jsem si všiml, že do kaple často chodila jedna selská dívka a dlouho se modlila k Bohu. Poslechl jsem si její drmolání, recitovala nějaké zvláštní modlitby, a jiné docela zkomolené. Zeptal jsem se: Kdo tě to naučil? Řekla, že matka, která byla služebná v kostele, její otec byl starověrec, bezpopovec. Politoval jsem ji a poradil jí, aby recitovala modlitby správně, podle tradice svaté církve, a proto jsem jí vysvětlil Otče náš a Zdrávas Maria. Nakonec jsem jí řekl: Častěji a více se modli Ježíšovu modlitbu, je nejužitečnější ze všech modliteb k Bohu a ty jí dosáhneš spásu duše. Dívka moji radu pozorně přijala a začala podle ní jednat. A co se stalo? Po krátkém čase mi oznámila, že Ježíšově modlitbě přivykla a že pociťuje touhu věnovat se jí bez přestání, kdyby to bylo možné, a když se modlí, cítí se příjemně a po skončení cítí radost a chuť znovu

se modlit. Potěšilo mě to, a radil jsem jí, aby dále pokračovala v modlitbě ve jménu Ježíše Krista a modlila se častěji.

Přiblížil se konec léta. Mnozí z těch, kdo přicházeli do kaple, chodili i za mnou, již nejen kvůli čtení a pro rady, ale i se svými každodenními starostmi, dokonce i proto, abych jim pomohl najít ztracené věci. Jak vidět, někteří mě považovali za věštce. Nakonec za mnou přišla i vzpomenuť dívka pro radu, co má dělat. Otec se rozhodl provdat ji proti její vůli za starověrce, a oddávat je má nějaký mužik. Copak to je zákonný sňatek, zvolala, není to nic jiného než hřích! Chci utéct, kam mě nohy povedou.

Řekl jsem jí: Kam bys běžela? Vždyť tě zase najdou. Dnes se nikde neschováš, všude tě vypátrají. Raději se vroucně modli k Bohu, aby překazil záměr tvého otce a ochránil tvou duši před hříchem a herezí. To bude spolehlivější než tvůj útěk.

(z knihy Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci)

Richard Rohr Milost

Boží láska je naprostá, bezpodmínečná, absolutní a je navždycky. Stav milosti – totiž Boží přístup k nám – je věčný. Jen my jsme ti, kteří se mění.

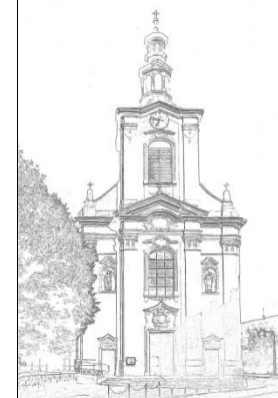
Někdy jsme schopni uvěřit, že nás Bůh miluje bezpodmínečně, absolutně a navždy. A to je milost! Jindy zas, když jsme schlíplí a zatížení pocitem viny, strachu a tíže, nejsme schopni uvěřit, že nás Bůh miluje. Biblicky vzato je to ten největší hřích: nevěřit v radostnou zvěst, nepřijmout bezpodmínečnou Boží lásku. Když nevěříme, že nás Bůh miluje, nemůžeme už ani milovat sebe sama. Musíme Bohu dovolit, aby nás trvale naplňoval. Pak i ve svém životě nalezneme sílu dávat lásku.

(meditace pro 1. neděli postní)

VÁCLAV

Č. 9 (2020)

1. 3. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

1. neděle postní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE
Kostel sv. Václava

Ne – v 9.30

Út – 17.30

St, Čt – 8:00

Pá – v 16.30

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely vždy 8:00

1. ne v měsíci	Lukavec
2. ne v měsíci	Medvědice
3. ne v měsíci	Sulejovice
4. ne v měsíci	Velemín
5. ne v měsíci	-----
- Mše DD Milešov
Pá – 9:30

- **Křížovou cestu v postní době** se budeme modlit v kostele v pátek od 16:10, v neděli od 9:00
- 8.3.2020 mše bude pouze v 9:30 v Lovosicích, v 8:00 v **Medvědicích mše nebude**
- 15.3.2020 mše bude pouze v 9:30 v Lovosicích, v 8:00 v **Sulejovicích mše nebude**
- **Mše v týdnu 8.3.-15.3.** budou pouze v pátek 13.3. v 16:30 v **DD Milešov mše nebude**, nedělní mše viz výše, bohosl. slova v kapli budou dle dohody farníků.
- Zveme na **Postní duchovní obnovu** v sobotu 14. března 2020 od 14:00 v Diecézním Domě Kardinála Trochty Litoměřice vede P. Radek Vašínek
- **Pěší pout' "Za jednotu křesťanů v ČR" k Palladiu české země** ve Staré Boleslavi, Zahájení **26.03.2020** čt 18.00 v Doksanech, závěr **ne29.03.2020**. Denně 20- 30 km chůze. Podrobnosti na plakátku v kostele

Amedeo Cencini

Myšlenky na měsíc březen

1. Uznat a přijmout fakt, že jsme hříšníci před Bohem, před sebou samými a před druhými lidmi, znamená posun na cestě růstu a zrání.
2. Odpuštění mohl vymyslet pouze Bůh, který má lidi rád, určitě si je nevymyslelo nějaké ambiciózní já, které hledá jen sebe sama.
3. Jestliže jsme nezakusili mlčení ze strany Boha, nemůžeme ocenit dar, jímž je jeho slovo, a ještě méně můžeme vytušit jeho bohatství.
4. Dobrému lotrovi stačilo jen to, že byl ukřižován vedle Ježíše, aby v rychlém zpytování svědomí odhalil své hříchy a objevil Boží lásku. Asi bychom se měli naučit zpytovat svědomí před Ježíšovým křížem.
5. Trám v našem oku nám brání, abychom si povšimli, že to, proti čemu brojíme u druhých, je zatím naším vlastnictvím a že nevnímáme ani sebe ani toho druhého pravdivě.
6. Poznání, že jsme hříšníci, je první zkušeností, kterou prožíváme, když se setkáme s Bohem. Právě to je znamením, že jsme se s ním opravdu setkali.
7. Modlit se znamená uznat vzdálenost, jež nás od Boha odděluje, a přijmout s vděčností to, že nám Otec vychází vstříc i přes naši špatnost a nehodnost.
8. Jestliže chce člověk růst, musí být neustále v přechodu od starého k novému, od naprogramovaného k tvořivému. Prožívá zdravé napětí, které vede k růstu.
9. Vědomí hříchu máme pouze tehdy, když stojíme před Bohem a s bolestí shledáme, že jsme ho něčím urazili.
10. Dobro je to, co odpovídá Božímu plánu, a zlo je to, co mu odporuje.
11. Člověk poznává tajemství hříchu, jen když se přiblíží k Bohu a objeví svůj hřích jako trhlinu ve vztahu k němu.
12. V Božím slově objevíme plán, který s námi Otec má, naše povolání, to, čím máme být.
13. Chceme-li se vyhnout různým formám nepřijímání zla, musíme se naučit ho v sobě poznat a odhalit jeho

maskování.

14. Zpytování svědomí je modlitbou. Jestliže modlit se znamená stát před Bohem v celé pravdě našeho bytí, pak zpytování svědomí znamená setkání s Božím slovem, které nás proniká, zná a vyjeví nám, kým jsme.
15. Kdo se domnívá, že už všechno nebo téměř všechno o sobě ví, a spokojuje se tedy s povrchním pohledem na svůj život, nejen že nezpytuje své svědomí, ale je domýšlivý a naivní.
16. Zpytování svědomí znamená stát před Bohem s jistotou, že poctivě nahlédnout do svého nitra a nechat Boha, aby nás spatřil takové, jací jsme, je zdrojem hlubokého pokoje.
17. Jedině Boží slovo mi může vyjevit, co je dobré a co špatné.
18. Zpytování svědomí musí být každodenní záležitostí. Jestliže chceme, aby Boží slovo opravdu proniklo našimi myšlenkami a city, musíme každý den provádět toto „cvičení“ (a ne pouze tehdy, když jdeme ke zpovědi).
19. Je pravděpodobné, že kdybychom si všichni navykli zpytovat se ve vztahu ke společnému zlu, v našich domech by vládl větší pokoj. A pak bychom si asi všimli, že někdo už na svých bedrech naše břemena nese.
20. Zpytování svědomí je jakási denní pauza, při které si lépe uvědomujeme své jednání a stáváme se svobodnějšími, méně automatickými, více odpovědnými – přestáváme být otroky minulosti.
21. Každý přicházející den je milostí, kterou nám dává Bůh.
22. Zpytování svědomí formuje naše svědomí. Formuje ho, aby bylo schopné hluboce si uvědomit hřích a cítit nad ním bolest jako nad urážkou lásky Boží a odmítnutím Božího slova.
23. Bůh nám odpouští pokaždé, když se k němu obrácíme s lítostí, vědomi si svého hříchu, a s důvěrou v jeho milosrdenství.
24. Otcovo odpuštění nám odhaluje tu nejhlubší pravdu o nás samých, znovu nám dává opravdovou důstojnost, která smete všechny pocity méněcennosti.
25. Ten, komu je odpuštěno, je hluboce přeměněn

- silou svátosti, není tentýž člověk jako dřív, i když ještě pociťuje strach, domýšlivost a slabost jako předtím.
26. Bůh nás stvořil a spasil svým křížem; a také dnes nás dále tvoří a zachraňuje svým odpuštěním.
27. Každé opravdové usmíření s Otcem musí projít usmířením s vlastním já.
28. Autorem vnitřního klidu je Bůh. My o klid můžeme pouze prosit, ale tvůrcem je on.
29. Kristův kříž očisťuje naše představy o Bohu a ničí naše modly.
30. Objevit lásku, která přesahuje spravedlnost, znamená objevit nezištný dar, který naplňuje celý náš život.
31. Život každého člověka je plný milosti Boží. Být svatý znamená žít naplno tuto míru a nepokoušet Boha žádostí, aby nám dal ještě více.
(z knihy A. Cenciniho: Život v usmíření)

„Pozdrav pánbůh!“ přikázal papež.

Obyčejné kýchnutí bylo pro naše předky zajímavým jevem. Když se objevily epidemie dýmějového moru, kterému se v českých zemích říkalo také „šelma“, lidé měli z „pšíknutí“ hrůzu. Kýchnutí bylo totiž jedním z projevů této strašlivé choroby. „Nepomáhaly rady lékařů ani modlitby. U člověka se v podpaží objevily hlízy i velikosti brambory, následně černé skvrny po těle. Lidé padali mrtvi během řeči, žena opouštěla muže, otec dítě, jeden bratr druhého,“ dochovalo se v jednom středověkém svědectví. Právě během epidemií v 6. století vzniklo spojení „Bůh ti žehnej“, ze kterého se vyvinulo dodnes používané „Pozdrav pánbůh“. Znamenalo „Kéž dá Bůh brzké uzdravení“. Byla to krátká modlitba, která měla člověka v každodenním životě před morem ochránit. Autorem byl papež Řehoř I., který přikázal (údajně v únoru roku 600, tedy právě před 1420 lety) věřícím, aby takto na kýchnutí reagovali.
(převzato z magazínu 5plus2)